

իրենց այս փոխադարձ սէրը և ընտանի մտերմութիւնը: Ատոր մէկ ապացոյցն ալ է այն՝ որ իր Օրագրութեան մէջ երբ Եղիազարի մասին կը գրէ՝ ընդհանրապէս «մեր վարդապետն» կ'անուանէ զայն: Նոյն մտերմութեամբ Երեմիա կը կապուի ետքէն Մարտիրոս վարդապետ Ղրիմեցիին հետ ալ:

Յովհաննէս Մուղնեցի թէ և սկիզբէն առերես սիրալիր ընդունելութիւն կ'ընէ Եղիազարին, մինչև իսկ կոչունքի կը հրաւիրէ զայն (8 Օգոստ. 1655), և սակայն չի հանգուրժեր անոր ներկայութիւնը Կ. Պոլսոյ մէջ, կասկածելով թէ մի գուցէ անիկա իր ճարտար լեզուով ու հնարամտութեամբ ու բազմապիսի կարողութիւններով ուժեղ մրցակից մը հանդիսանայ իր դէմ: Արդարև շատ չանցած երկուքին միջև յարաբերութեանց ցրտանալուն առիթներ երևան կու գան:

Երուսաղէմի մէջ Յոյները, որոնք Մոսկուտիկի տարիէն ի վեր (1634) սաստիկ հակառակութիւն ցոյց կու տային Հայոց դէմ, կը յաջողին մերայնոց ձեռքէն յափշտակել Հապէշներու վանքերն ու կալուածները, զորս իրենց երկիրը երթալու առթիւ յանձնած էին Հայոց պատրիարքութեան, որուն հետեակներն էին արդէն: Ասկէ զատ Յոյները նորանոր ոտնձգութիւններ կ'ընեն սրբավայրերուն մէջ Հայոց իրաւունքներուն դէմ ու մինչև իսկ կը փորձեն յափշտակել մեր Ս. Յակոբեանց վանքը: Այս խնդիրներուն արձագանգը հասած էր ինչպէս Կ. Պոլիս՝ նոյնպէս Թուրքիոյ եւրոպական ու ասիական բոլոր նահանգները և հակառակութիւններ պտեղծած էր Հայոց և յունադաւան ազգերու միջև: «Բօթալի լուր մը առինք թէ, կը գրէ Երեմիա (Օրագր. էջ 87), Պուղտանի մէջ, ուր սակաւաթիւ Հայեր կան, յունադաւան տեղացիներ փակեր են Հայոց եկեղեցիները, պատճառելով թէ Զեր ազգը